ERDÉSZNAGYJAINK ARCKÉPCSARNOKA

2

GÁL JÁNOS

FEKETE ZOLTÁN

(1877 -1962)

ÉLETE ÉS MUNKÁSSÁGA

SOPRONI EGYETEM ERDŐMÉRNÖKI KAR

SOPRON
1997

ERDÉSZNAGYJAINK ARCKÉPCSARNOKA

2

GÁL JÁNOS

FEKETE ZOLTÁN

(1877 - 1962)

ÉLETE ÉS MUNKÁSSÁGA

SOPRONI EGYETEM ERDŐMÉRNÖKI KAR

SOPRON
1997

A sorozatot szerkeszti:

az Erdőmérnöki Kar dékánja

ISSN 1417-8885
ISBN 963 7180 60 5

Felelős kiadó:

DR. FARAGÓ SÁNDOR
az Erdőmérnöki Kar dékánja

A kiadvány megjelenését
a Magyar Tudományos Akadémia támogatása tette lehetővé

FEKETE ZOLTÁN
élete és munkássága

FEKETE ZOLTÁN Selmecbányán született, 1877. április 18-án. Édesapja FEKETE LAJOS volt, a Bányászati és Erdészeti Akadémia nagytudású erdészprofesszora, a magyar nyelvű erdészeti szakirodalom megalapítója, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja. Így olyan neveltetésben és taníttatásban részesült, amelyet abban az időben nem sok család nyújthatott gyermekének.

A középiskolát Selmecbányán végezte el, és az ottani líceumban tett érettségi vizsgát. Érettségi után beiratkozott a Bányászati és Erdészeti Akadémia Erdészeti Osztályára. Tanulmányainak befejezése után az államerdészeti szolgálatot 1898. őszétől a zsarnócai állami erdőhivatalnál segélydíjas erdőgyakornokként kezdte meg. Erdészeti államvizsgáját 1900. októberében tette le, melyről az Erdészeti Lapok a következőképpen tudósított: " Ezúttal adta ki az államvizsgáló bizottság az első oklevelet - a kitüntetéssel képesített minősítéssel - éspedig Fekete Zoltán m. k. erdőgyakornoknak."

Erdészjelöltként a liptóújvári főerdőhivatalhoz került. Itt kapcsolódott be az Erdészeti Kísérleti Állomások Nemzetközi Szövetségének Mariabrunnban megtartott gyűlésének határozata alapján a hazánkban is meginduló növényföldrajzi megfigyelésekbe.

1901 őszétől 1907-ig tanársegédként majd adjunktusként dolgozott a Bányászati és Erdészeti Akadémia Erdőrendezéstani Tanszékén. A megkezdett növényföldrajzi kutatásokat ebben a minőségben is folytatta és a vizsgálatok kiterjedtek a Központi Tátrára, a Liptói Havasokra, az

Alacsony Tátrára, a Kis- és Nagy-Fátrára, a Kiskárpátokra, a Kárpátok keleti láncolatára és az Északnyugati Beszkidekre. A munka eredményeinek összefoglalása a híres FEKETE LAJOS - BLATNNY TIBOR -féle növényföldrajzi műben jelent meg. (Az erdészeti jelentőségű fák és cserjék elterjedése a Magyar Állam területén.)

1907-től a zsarnócai állami erdőrendezőséget vezette, mely munkakörben négy évig dolgozott. Ekkor dolgozta ki a "rácspróbát" vagy más néven a "rudas szalagpróbát", melyet mind a mai napig használnak az erdőrendezési gyakorlatban, és amelynek segítségével szubjektív hiba nélkül határozható meg a faállományok térfogata. Erdőrendezőségi tevékenysége során kiterjedt összehasonlító vizsgálatokat végzett a mintateres fatömegmeghatározási módszerek gyakorlati használhatóságára és megbízhatóságára vonatkozóan, és felismerte a kísérletezés jelentőségét az erdészeti tudományok megalapozásában, valamint az erdészeti gyakorlat támogatásában.

1911-ben a Bányászati és Erdészeti Főiskola Erdőrendezéstani Tanszékének rendkívüli, majd 1913-ban rendes tanára lett. Mint főiskolai majd egyetemi tanár megszakítás nélkül ténykedett 1946 őszéig, nyugállományba vonulásáig. A tanítást azonban nem hagyta abba, még 1952-ben is tartott Erdőbecsléstan előadásokat.

Életét meghatározta a Főiskola sorsa. Amikor az erdészeti felsőoktatás 1918 végén Sopronba költözött, az áttelepülés és az ujjászervezés munkáiból jelentősen kivette részét, és ő maga is átköltözött Sopronba.

Tevékenyen vett részt a Főiskola illetve a Kar igazgatásában is. Négy éven át volt a Főiskola rektora és hét évig a Kar dékánja. Kezdeményezésére

létesült az 1926/27. tanévben a Főiskola Könyvkiadó Alapja, amely számos tudományos munka, tankönyv megjelenését tette lehetővé.

Egyetemi előadásai magas színvonalúak voltak, és a tárgykör legújabb eredményeinek bemutatása mellett utaltak a történelmi vonatkozásokra is. A gondosan, világosan felépített előadások nagyban segítették a hallgatókat az ismeretek elsajátításában, és hozzájárultak ahhoz, hogy a hallgatók a tananyagot könnyen jegyzetelhessék és megtanulhassák. Előadásait másodpercnyi pontossággal kezdte, és ugyanilyen pontosan fejezte be. 47 éves tanári működése során egyetlen órát sem mulasztott. Hallgatói számára adta ki sokszorosított egyetemi jegyzet formájában az "Erdőrendezéstan I-II." valamint az "Erdőértékszámítástan" tananyagát 1941-ben, illetve 1946-ban.

Kutatómunkája során az Erdészeti Egyesület földművelésügyi miniszterhez benyújtott beadványa nyomán kibontakozó kutatási feladatban kimutatta a "szabad állásban nőtt szegély- vagy sorfák növekedési menetét a termőhelyi jóság, származási mód és kezelési eljárás szerint". A kutatómunkához 1923-ban Szeged környékén, 1925-ben a gödöllői koronauradalomban, 1926-ban a mezőhegyesi állami ménesbirtokon, 1927-ben a Csongrád megyei Királyhalmon, 1928-ban Újszálláson és Isaszegen végzett másod- illetve harmadmagával nagy pontosságra törekvő terepi adatgyűjtő munkát. E kutatások eredményeként jelent meg "Az akác sorfa fatömeg és növekedési táblái" című munkája.

1929-ben kezdte meg a zárt akácerdőkkel kapcsolatos felmérési munkáit a Földművelésügyi Minisztérium megbízásából. Az eredményekről 1935-ben jelent meg összefoglaló munkája, "Az akác fatömegtáblák és szerfabecslési táblázatok" címmel. A kutatást folytatva 1937-ben tette közzé az

"Akác fatermési táblák a Magyar Alföld számára" című kiadványt. A fatömeg illetve a fatermési táblák alapadatait hihetetlenül kis forrásokat felhasználva, nyári szünidejét feláldozva gyűjtötte össze, és csak munka- és hivatásszeretetének köszönhető, hogy azok egyáltalán elkészültek.

A faterméstani kutatásokat a későbbiekben is folytatta, és a tölgyre illetve bükkre vonatkozó eredményeit 1945 után jelentette meg. Az illetékes körök figyelmét felhívva elérte, hogy a gyakorlat számára annyira fontos fatermési kutatások megindulhattak hazánkban, és később is megragadott minden alkalmat arra, hogy ezek felkarolásának fontosságára felhívja a figyelmet.

1952-től a Magyar Tudományos Akadémia munkaprogramja keretében faterméstani vizsgálatokat végzett, melynek terepi felvételi munkái már 1950-ben megkezdődtek. Ezen munkák eredményeit 1958-ban publikálta "Faterméstani és faállomány szerkezettani vizsgálatok hazai bükkösökben" címmel.

Faállományszerkezettani kutatásai során behatóan vizsgálta az egykorú faállomány fáinak átmérő szerinti megoszlásában megnyilvánuló törvényszerűségeket. Az ilyen és ehhez hasonló problémákhoz vizsgálódásaival újra meg újra visszatért. A törvényszerűséget igyekezett matematikai formába is önteni, és a megoszlást leíró képlet Schiffel-Fekete képlet néven vonult be a nemzetközi szakirodalomba.

Szakirodalmi munkássága rendkívül szerteágazó. A folyóiratokban megjelent dolgozatai főként faterméstani, faállományszerkezettani, erdőbecslési és erdőrendezéstani témájúak. Emellett azonban számos publikációja jelent meg egyéb, az erdészetet érintő témában is, példaként említhetők az erdészeti szaknyelvvel foglalkozó írásai. A hazai erdőgazdálkodás, illetve

erdőrendezés fejlesztése érdekében rendszeresen állást foglalt, s kifejtette véleményét csaknem minden elvi jelentőségű kérdésben.

Az 1926-ban megjelent és általa szerkesztett "Erdőmérnöki segédtáblák" nagy segítséget nyújtott az erdőrendezés, erdőbecslés, erdőérték- és nyereségszámítás, földmérés valamint az út- és vasútépítés munkáihoz.

Az Erdészeti Zsebnaptár 1943. évi kiadásában 233 oldalon állította össze az "Erdőbecslés és erdőértékszámítástan" című részt. A munka első része tartalmazza a legszükségesebb erdőbecslési, erdőrendezési tudnivalókat, és az akkor rendelkezésre álló fatömeg- illetve fatermési táblázatokat. A második rész az erdőérték- és nyereségszámítás alapegyenleteit adja meg. A harmadik rész az erdőbecslési és erdőértékszámítási táblázatok magyarázatát és használati útmutatóját tartalmazza.

Az 1951-ben megjelent "Erdőbecsléstan" című 628 oldalas könyve előkelő helyet foglal el önálló munkái között, és mind a mai napig az egyetlen ilyen témájú magyar nyelvű tankönyv. A könyvben minden olyan erdőbecslési elvet, segédeszközt és eljárást ismertet, amelyről egyáltalán tudomást szerezhetett, és megadja az egyes eljárások bírálatát is. Az általa az erdészeti irodalomba bevezetett "faállományszerkezettan" fogalomnak, és az ehhez tartozó ismeretanyagnak könyvében külön részt szentelt. Jól mutatja a könyv idő állóságát, hogy azt az erdőbecsléstan elsajátításához a hallgatók ma is haszonnal forgathatják.

A Magyar Tudományos Akadémiának 1941 óta volt levelező tagja. Székfoglaló előadásáról, melyet 1941. április 24-én az "Egykorú tölgyesek növekedése és összetétele" címmel tartott meg, az Erdészeti Lapok a következőképpen emlékezett meg: " ... amit Fekete Zoltán kitűnő magyarsággal szövegezett, szabatos mondatokban, a fogalmak pontos, mindenki

számára érthető meghatározásában és végül a rajzábrák kitűnő összeállításában hallgatósága elé tárt, meggyőzően igazolta, hogy a nagynevű, néhai apának mindenben méltó fia lépett a nyomdokaiba, legelső tudományos intézményünk munkaterületén is". Levelező akadémiai tagsága mellett az Akadémia Erdészeti Bizottságának elnöke is volt.

A II. világháború előtti években a Főiskola képviseletében az akkori szabályoknak megfelelően tagja volt a Felsőháznak. Emiatt a világháború után elmarasztalták, pedig a Főiskolai Tanács delegálta őt a Főiskolát megillető helyre. A Felsőház egyik csoportjához sem szegődött el, szavát a Felsőházban akkor hallatta, amikor a felsőoktatást érintő kérdésekről, valamint olyan kérdésekről volt szó, melyek sértették igazságérzetét.

Kiterjedt közéleti és tudományos tevékenysége révén számos szervezetnek volt tagja, például levelező tagja volt a Finn Erdészettudományi Társaságnak, tiszteletbeli tagja volt az Országos Erdészeti Egyesületnek, tagja az Országos Felsőoktatási Tanácsnak, az Országos Természettudományos Tanácsnak, a Mezőgazdasági Szakoktatási Tanácsnak, és a sor még hosszan folytatható.

Külföldi tanulmányútjai során eljutott Svédországba, Finnországba, Észtországba, Lettországba, Ausztriába, Csehszlovákiába és Németországba.

Egyéniségét a hihetetlen munkabírás, az élet szeretete, az egyenes, férfias jellem határozta meg. Vérbeli pedagógusként mindvégig szerette az ifjúságot, sokan voltak, akik atyai támogatását is élvezték. A hozzá tanácsért forduló fiatal nemzedéket legjobb tudása szerint igazította útba, szívből örült sikereiknek. Élő krónikája volt a derűs, kedves bányász-erdész hagyományoknak. A főiskolai ifjúság minden olyan rendezvényén, amelyre meghívták vagy amelyekre hivatalból el kellett mennie ugyanolyan pon-

tossággal jelent meg, mint előadásain, és a rendezvényeken aktívan részt is vett. A szabad természetet nagyon szerette, hosszú erdei túrákat tett, és önmagát nem kímélve a hegytetőkre még idős korában is fiatalokat megszégyenítő sebességgel kapaszkodott fel. Igyekezett egészségesen élni, a dohányzást még fiatal korában abbahagyta. Hacsak tehette, elkerülte az éjszakázást. Szeretett és tudott is tarokkozni, de ezt a játékot sem űzte az éjszakai pihenés rovására.

FEKETE ZOLTÁN élete utolsó napjáig, szinte utolsó órájáig dolgozott. 1962 április negyedikén délelőtt, azon a napon, amikor Budapestre akart utazni, hogy a Magyar Tudományos Akadémia Agrártudományok Osztályának ülésén az erdésztársadalmat képviselje, váratlanul elragadta Őt a halál.

Az elhunytat a Magyar Tudományos Akadémia saját halottjának nyilvánította. Földi maradványait 1962 április 9-én a Főiskolai főépületének csarnokában ravatalozták fel. Temetésén leróták tiszteletüket az Akadémia, A Főiskola valamint az erdész szakma jeles képviselői.

FEKETE ZOLTÁN

életével és munkásságával foglalkozó írások

MAGYAR JÁNOS (1962) Eltemettük Fekete Zoltán professzort. Erdészettudományi Közlemények 1962 II.: 221-229

MAGYAR JÁNOS (1962) Fekete Zoltán 1877-1962. Magyar Tudomány, 8:373-375

MAGYAR JÁNOS (1962) Fekete Zoltán 1877-1962. Soproni Szemle, 1962 4.sz.: 373-375

MÁRKUS LÁSZLÓ (1962) Dr. Fekete Zoltán. Az Erdő 11: 481-486

- Fekete Zoltán (1877–1962) Magyar Agrártörténeti Életrajzok A–H Szerk. Für Lajos és Pintér János Magyar Mezőgazdasági Múzeum, Budapest 1987. p. 535–538

Fekete Zoltán
szakirodalmi munkássága

Könyvek, könyvrészletek, jegyzetek, önálló kiadványok

Erdőmérnöki segédtáblák. – Rábaközi nyomda és lapkiadó vállalat, Sopron, 1926, pp. 33.

Erdőbecsléstan. (Litografált jegyzet.) – Sopron, 1921, pp. 241.

Erdőbecsléstan. (Litografált jegyzet.) – Sopron, 1926, pp. 292.

Az akác sorfa fatömeg– és növekedési táblái. – M.Kir.Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskola Könyvkiadó Alapja, Esztergom, 1931, pp. 93.

Erdőbecsléstan. (Litografált jegyzet). – Sopron, 1935, pp. 345.

Akác fatömegtáblák és szerfabecslési táblázatok. – A szerző kiadása, Sopron, 1935. pp. 63.

Akác fatermési táblák a Magyar Alföld számára. – József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem, Sopron, 1937, pp. 133.

Erdőbecsléstan a faállományszerkezettan és a fatermestan vázlatával. (Litografált jegyzet). – Sopron, 1941, pp. 410.

Erdőbecslés és erdőérték–számítás. – Erdészeti Zsebnaptár, 1943, 1, p. 329–562.

Erdőrendezéstan I. (Litografált jegyzet). Összeállította: Bezzegh László. – Sopron, 1946, pp. 190.

Erdőértékszámítástan. (Litografált jegyzet). Fekete Zoltán előadásai alapján összeállította: Bezzegh László. – Sopron, 1946, pp. 111.

Erdőrendezéstan II. (Litografált jegyzet). Fekete Zoltán előadásai alapján összeállította: Bezzegh László. – Sopron, 1947, pp. 96.

Erdőértékszámítás. (Kézirat gyanánt.) – Műszaki Egyetem Tanulmányi Osztálya, Sopron, 1949, pp. 67. + 9 függelék.

Erdőrendezéstan. (Kézirat.) – Agrártudományi Egyetem Tanulmányi Osztály, Sopron, 1950, pp. 133.

Erdőrendezéstan I–II. (Kézirat gyanánt.) – Műszaki Egyetem Erdő–, és Földmérő –mérnöki Kar, Sopron, 1950, pp. 252. + 24 függelék.

Erdőbecsléstan. (Kézirat.) – Agrártudományi Egyetem Tanulmányi Osztály, Sopron, 1950, pp. 312.

Erdőbecslési segédtáblák. – Agrártudományi Egyetem, Sopron, 1951, pp. 37.

Erdőbecsléstan a faállományszerkezettan és fatermléstan vázlatával. – Akadémiai Kiadó, Bp., 1951, pp. 628.

Erdőbecsléstan. (Kézirat.) – Mezőgazdasági Fordító Iroda, Bp., 1952, pp. 313.

Fatermési és faállományszerkezeti vizsgálatok a hazai bükkösökben. – Mezőgazdasági Kiadó, 1958, pp. 107.

Tudományos és népszerűsítő cikkek

Magasságmérések az erdészeti növényföldrajzi megfigyeléseknél. – Erdészeti Kísérletek, 1902, p. 45–54.

Növényföldrajzi megfigyelések a Közép–Tátrában. – Erdészeti Kísérletek, 1902, p. 55–68.

Az erdészeti akadémia III. éves hallgatóinak idei tanulmányútja. – Erdészeti Lapok, 1902, p. 1319–1324.

Növényföldrajzi megfigyelések a Magas–Tátrában. – Erdészeti Kísérletek, 1904, p. 1–16.

Az erdészeti főiskolai növénykert Wellingtoniái. – Erdészeti Kísérletek, 1905, p. 40–48.

Növényföldrajzi megfigyelések a Magas–Tátrában. – Erdészeti Lapok, 1905, p. 161–172.

Az erdészeti főiskola idei tanulmányútja. – Erdészeti Lapok, 1905, p. 976–982.

A rudas szalagpróba. – Erdészeti Kísérletek, 1906, p. 149–161.

Erdőőreink gyermekeinek nevelése. – Erdészeti Lapok, 1907, p. 1297–1298.

A fokozatos kihasználás és a térszakozás. – Erdészeti Lapok, 1911, 50. p. 225–237.

A szklenófürdői Wilckens-emlék. – Erdészeti Lapok, 1912, p. 592–596.

Tanulmányút Nagyszeben környékén. – Erdészeti Lapok, 1912, p. 814–834.

Az óhegyi "fatermési kísérleti terület". – Erdészeti Kísérletek, 1913, p. 17–28.

A belföldi faátlalók. – Erdészeti Lapok, 1913, p. 351–354.

A próbateres fatömegbecslési eljárások méltatása, összehasonlító kísérletek, alapján. – Erdészeti Kísérletek, 1914, p. 1–104.

A fatömegtáblák alkalmazásának gyakorlati méltatása, összehasonlító kísérletek, alapján. – Erdészeti Kísérletek, 1914, p. 291–355.

A tavaszi erdészeti államvizsga. – Erdészeti Lapok, 1914, p. 585–588.

A szemmel való fatömegbecslés. – Erdészeti Lapok, 1914, p. 639–641.

Versuche aus dem Bereiche der Holzmeßkunde. – Centralblatt für das gesamte Forstwesen. 1915, 7/8.

Fatermési tábláink. – Erdészeti Lapok, 1916, p. 1–41.

A faállomány százalékos összetételében megnyilvánuló törvényszerűség mint általános törvény. – Erdészeti Kísérletek, 1917, p. 201–209.

A valószínűségi törvény a természetben. – Erdészeti Kísérletek, 1917, p. 201–209.

Megjegyzések Rónai György előző cikkéhez. – Erdészeti Kísérletek, 1917, p. 214–215.

A m.kir.bányászati és erdészeti főiskola tanácsának emlékirata a főiskola erdészeti ágazatának székhelykérdése tárgyában. Társszerző: Kövesi Antal. – Erdészeti Lapok, 1917, p. 504–511.,554–562.

A tavaszi államvizsga. – Erdészeti Lapok, 1918, p. 201–202.

Az új erdőrendezési utasítás ismertetése és méltatása. – Erdészeti Lapok, 1920, p. 538–560.

Régi magyarnyelvű erdészeti szakkönyv. – Erdészeti Lapok, 1922, p. 139–141.

A helyi fatermési táblák kérdéséhez. – Erdészeti Lapok, 1922, p. 276–291.

A vég és előhasználati fatömeg arányának megállapítása a helyi fatermési táblákban. – Erdészeti Lapok, 1923, p. 109–117.

Svédország erdészeti főiskolájának százéves emlékünnepe. – Erdészeti Kísérletek, 1928, p. 286–290.

A stockholmi erdészeti főiskola 100 éves emlékünnepe. – Erdészeti Lapok, 1928, p. 382–388.

Hozzászólás az új erdőtörvény IV. fejezetéhez. – Erdészeti Lapok, 1930, p. 11–23.

Erdőrendezési napi kérdések. Az üzemmód és vágásforduló a szabadforgalmú magánbirtokok üzemtervében. – Erdőgazdasági Szemle, 1930, p. 13–19.

Erdőrendezési napi kérdések. A hozadék összefüggése a vágásfordulóval és az iránynövedékkel. – Erdőgazdasági Szemle, 1930, p. 147–256.

Szerfabecslési táblázatok. – Erdészeti Kísérletek, 1931, p. 14–33.

Pótlások a faállomány és az erdőtőke nyereségszámításának elméletéhez. – Erdészeti Kísérletek, 1931, p. 179–189.

Ermittlung des Bestandszuwachses mittels Massentafeln, bzw. in Verbindung mit dem Massenkurvenverfahren. – Erdészeti Kísérletek, 1931, p. 256–263.

Ünnepi beszéd az erdőtörvény 50 éves fennállásának emlékére az egyesületi székházban elhelyezett emléktáblánál. – Erdészeti Lapok, 1931, p. 16–27.

A 100 esztendős eberswaldei főiskola. – Erdészeti Lapok, 1931, p. 349–359.

Északi országokon keresztül. – Erdészeti Lapok, 1931, p. 570–590., 723–745.

Kuzma Gyula †. – Erdészeti Lapok, 1932, p. 1020–1022.

A fatömegtábla és a fatömeggörbe a növedékszámítás szolgálatában. – Erdészeti Lapok, 1932, p. 635–648.

A feltámadt kútágas. – Erdészeti Lapok, 1933, p. 1062–1063.

Emlékirat a M.kir. Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskola fenntartásáról. – Sopron, 1933.

Beszámoló. (A M.kir.József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem megalakulásából.) – Erdészeti Lapok, 1934, p. 941–949.

Nyílt levél az erdész szakközönségünkhöz. – Erdészeti Lapok, 1935, p. 757–758.

Einfluss der Schlussverhältnisse auf die Form und Masse der Robinie. – II. Nemzetközi Erdőgazdasági Kongresszus. Szerkesztette: Emil de Barrey, Bp., 1936, p. 429–433.

Tisztítás, tisztítóvágás, tisztázóvágás. – Erdészeti Lapok, 1937, p. 415–420.

A használatok elnevezése. – Erdészeti Lapok, 1937, p. 316–320.

Néhány műszavunk helyes értelmezése. – Erdészeti Lapok, 1937, p. 346–355.

Magyar erdészeti szakkifejezések. – Erdészeti Lapok, 1937, p. 515–524.

A sűrűség és a záródás hatása az akácegyed fejlődésére. – Erdészeti Lapok, 1938, p. 8–23.

A köbözés legegyszerűbb kulcsszámai. – Erdészeti Lapok, 1938, p. 475–478.

A sűrűségi és a záródási viszonyszám helyes értelmezése. – Erdészeti Lapok, 1938, p. 841–850.

Az erdő gazdasági beosztása és a jövőbeli gazdaság alapelveinek megszabása. – Erdészeti Lapok, 1938, p. 1052–1063.

Az erdőgazdasági üzemterv rajzábrás mintái. – Erdészeti Lapok, 1938, p. 323–330.

Erdőrendezési utasításunknak a fatermési táblára vonatkozó rendelkezései. – Erdészeti Lapok, 1938, p. 419–432.

A részletes erdőleírás alakja és tartalma. – Erdészeti Lapok, 1938, p. 613–622.

A derékszögű távcsőkereszt. – Erdészeti Lapok, 1939, p. 1030–1037.

Üzem és hozamszabályozás. – Erdészeti Lapok, 1939, p. 127–139.

Száz év távlatából (Emlékezés Greiner Lajosról). – Erdészeti Lapok, 1939, p. 1095–1104.

Geschichte und Stand der Forsteinrichtung in Ungarn. – Zeitschrift für Weltforstwitschaft (Berlin) Sonderheft 1939.74.3:Ungarn, p.151–154.

Die ungarischen Ertragstafeln. – Zeitschrift für Weltforstwitschaft (Berlin) Sonderheft 1939.74.3:Ungarn, p.155–162.

Az egységes magassági görbék alkalmazása a fatömeg becslésére s a hazai átlagos tölgy–görbék. – Erdészeti Kísérletek, 1943–44, p. 369–379.

Gebrauch der Höhen–Einheitskurven zur Massenermittlung, und die ungarischen Normalkurven für die Eiche. – Erdészeti Kísérletek, 1943–44, p. 380.

L'usage des courbes moyennes des hauteurs pour le calcul de volume, et les courbes moyenne hongroises pour le chene. – Erdészeti Kísérletek, 1943-1944 p. 381–382.

Az átlagtörzs helye a faállományban. – Erdészeti Kísérletek, 1943–44, p. 383–389. 1943–44

Stelle des Mittelstammes im Bestande. – Erdészeti Kísérletek, 1943–44, p.390–391.

La place de la tige moyune dans le peuplement. – Erdészeti Kísérletek, 1943–44, p. 392–393.

Fatermési és faállományszerkezeti vizsgálatok a hazai tölgyesekben. – Erdészeti Kísérletek, 1945–46, p. 3–155.

Az akác egységes magassági görbéi. – Erdészeti Kísérletek, 1949, p. 189–195.

A koronaátmérő és a mellmagassági átmérő kölcsönös viszonya. – Erdészeti Lapok, 1949, p. 234-237.

A lucfenyő alakviszonyai az egykorú faállományban. – Erdészeti Lapok, 1950, p. 116–121.

A hazai fatermési vizsgálatok. – Agrártudományi Egyetem Erdőmérnöki Karának Évkönyve, 1951–52, p. 47–61.

A hazai erdőrendezés története. – Az Erdő, 1954, p. 190–198.

Hozzászólás az akáckérdéshez. – Az Erdő, 1955, p. 12–18.

A kísérleti akácosok újrafelvételével kapcsolatos kérdések. – Erdészettudományi Közlemények, 1958, p. 65–74.

S. Blümke akác fatermési adatainak összehasonlítása az általunk ismertekkel. – Az Erdő, 1958, p. 158–161.

Ertragsuntersuchnugen in ungarischen Rotbuchenbeständen. Acta Agr. Acad. Sci. Hung. 10.1–2:123–145 1960

Az akácosok újrafelvételével kapcsolatos tapasztalatok. – Az Erdő, 1960, p. 81–85.

Akácosok újrafelvételének eredményei. – Erdészettudományi Közlemények 1960, 56.1–3:3–71.

A bükk egységes magassági görbéinek gyakorlati használhatósága. – Az Erdő, 1961, p. 505–513.

Az általános fatermési táblák használhatóságának kísérleti ellenőrzése. – MTA Agrártudományi Osztály Közleményei, 1961, p. 343–352.

I. A gyérítés fokozatainak számszerű megállapítása. II. Az egykorú bükkös mennyezetének magassági rétegződése. – Erdészeti és Faipari Egyetem Tudományos Közleményei, 1963, p. 111–134.